

Arrest

nr. 297 236 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2020 wordt de verzoekster door de Italiaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum type C (kort verblijf), geldig voor zes dagen, van 26 januari 2020 tot 15 februari 2020.

Op 16 september 2020 dient de verzoekster in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 april 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om

internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : F. F. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...).1980

geboorteplaats : A. (...)

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESUSSING :

Op 06/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem/haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

in uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen.

Men moet nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

De motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij is strekt ertoe de verzoeker toe te laten te achterhalen om welke concrete redenen hij/ zij door verwerende partij geacht wordt te kunnen terugkeren naar zijn/ haar land van herkomst.

Dit vergt een grondige en volledige beoordeling van de specifieke elementen van het dossier.

Dit is niet het geval.

Verwerende partij kent een onderzoekverplichting als administratieve overheid

DVZ verwijst naar de verklaring van verzoeker dat zij een relatie heeft " met een persoon met de Belgische nationaliteit

Vervolgens stelt DVZ dat uit het administratief dossier geen bewijzen van een dergelijke relatie voorliggen en dat de verklaringen van verzoeker niet afdoende zijn ter bewijs hiervan

DVZ heeft als overheid een zorgvuldigheidsplicht en dient een afdoend onderzoek te voeren van alle voorliggende elementen.

Dit is niet gebeurd

Verzoeker heeft meegedeeld dat zij een relatie heeft met de heer H. (...), Belg, en dat zij ruim 2,5 jaar samenwonend zijn (stuk 3 en 4)

Elk afdoend onderzoek door DVZ ontbreekt

Immers zou daaruit meteen hebben gebleken dat verzoeker al 2,5 jaar samenwoont met haar partner de heer H. (...) op diens adres. (stuk 4)

DVZ heeft toegang tot de burgerlijke registers waaruit deze samenwoont met haar partner sinds november 2020 blijkt.

Bijgevolg is per definitie sprake een "gezinskern " en bijgevolg van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM

In geval van vertrek van verzoeker zal zij voor onbepaalde duur van haar partner worden gescheiden

Artikel 8 van het EVRM primeert op de Verblijfswet. Bijgevolg zijn artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Dit zou betekenen dat in geval van scheiding, elke bescherming van artikel 8 EVRM meteen zou wegvallen, hetgeen een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel impliceert

De familiale leefsituatie van verzoeker vormt dan ook een belangrijke tegenindicatie voor haar vertrek

De situatie in Iran is bovendien bijzonder zorgwekkend en onveilig voor vrouwen, in het bijzonder voor vrouwen die in het Westen verbleven hebben. De veiligheid van verzoeker in Iran is niet gegarandeerd.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er bestaat tot slot een kennelijk wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van de beslissing, nu verzoeker het land moet verlaten , zodat ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig."

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Het vertrek van verzoeker zou een scheiding van haar partner veroorzaken en dit voor onbepaalde duur

Verzoeker woont ruim 2, 5 jaar samen samen met haar partner met wie zij een duurzame amoureuze relatie heeft.

DVZ heft hiervan kennis of had hiervan minstens kennis moeten hebben nu verzoeker sinds november 2020 officieel is ingeschreven op het adres van haar partner.

In die omstandigheden betekent een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van het recht op een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM .

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken persoon in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert eveneens het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige maatregel wordt genomen.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Deze is van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokkene ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C 277/11)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Met de weigering en het BGV past verwerende partij artikel 74/13 Verblijfswet en dus het Unierecht toe. In zulk geval zegt artikel 51 van het Handvest Grondrechten EU dat dit Handvest en dus ook artikel 24 daaruit van toepassing is.

In casu werd verzoeker niet gehoord voorafgaand aan de beslissing.

Verzoeker had elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, waarbij inzonderheid bedoeld wordt op het aantonen van de affectieve banden tussen verzoeker en haar partner, en de bewijzen van feitelijke scheiding van de heer H. (...) met zijn echtgenote (stuk 3 tem 6)

De situatie in Iran is bovendien bijzonder zorgwekkend en onveilig voor vrouwen, in het bijzonder voor vrouwen die in het Westen verbleven hebben. De veiligheid van verzoeker in Iran is niet gegarandeerd.

Verwerende partij betreft niet alle dienstige elementen in haar beoordeling van de familiale situatie van verzoeker op het moment dat de beslissing werd genomen

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk aan verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben."

3.3. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel tezamen onderzocht.

3.3.1. In de mate dat de verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De verzoekster voert voorts in de aanhef van het eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, maar laat na om deze concreet toe te lichten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). De verzoekster zet in haar verzoekschrift niet uiteen op welke zij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden akte duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekster wordt bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ook op uitdrukkelijke wijze gemotiveerd in feite, met name dat de verzoekster een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”*. Tevens wordt uiteengezet dat de commissaris-generaal op 6 oktober 2022 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam.

Daarnaast wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk gemotiveerd over het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt uiteengezet dat de verzoekster verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben en dat er geen medische elementen in het dossier zijn die een verwijdering in de weg staan nu er geen medische attesten werden voorgelegd en het dossier geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat. Daarnaast wordt ook gemotiveerd omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekster. De gemachtigde stelt met name vast dat de verzoekster verklaarde een relatie te hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit, maar dat uit het administratief dossier evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie blijken en dat het loutere feit dat de verzoekster dit verklaarde op zich onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. De gemachtigde houdt het hier niet bij en wijst er tevens uitdrukkelijk op dat, indien de verzoekster effectief een gezinsleven in België onderhoudt, het verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten zodat in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. De gemachtigde merkt op dat het de verzoekster vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten met inbegrip van gezinshereniging. Er wordt echter tevens vastgesteld dat de verzoekster tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is om het recht op een gezinsleven in België te handhaven. De gemachtigde geeft bovendien nog aan dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en om, indien zij dat wenst, vanuit het land van herkomst de nodige

stappen te ondernemen wat de gezinshereniging met haar partner betreft. Er wordt tot slot benadrukt dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waar de verzoekster en haar partner beiden toegang tot hebben.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt in tegendeel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekster verwijst naar haar relatie met de heer H., die de Belgische nationaliteit heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een relatie te hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem/haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.”

De verzoekster brengt hier tegenin dat het de Dienst Vreemdelingenzaken toekwam om een afdoende onderzoek te voeren naar alle voorliggende elementen, wat volgens haar niet gebeurd is. Zij benadrukt dat zij een relatie heeft met de heer H., die de Belgische nationaliteit heeft, en dat zij ruim 2,5 jaar samenwonend zijn (zie stukken bij verzoekschrift, stukken 3 en 4). De verzoekster stelt dat deze gegevens zouden zijn gebleken indien de Dienst Vreemdelingenzaken een afdoende onderzoek zou hebben verricht en zij benadrukt in dit verband dat de Dienst Vreemdelingenzaken toegang heeft tot de burgerlijke registers waaruit deze samenwoning met haar partner sinds november 2020 zou blijken. De verzoekster benadrukt dat er sprake is van een gezinskern en bijgevolg van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster geeft aan dat zij, wanneer zij moet vertrekken, voor onbepaalde tijd van haar partner zal worden gescheiden.

De Raad merkt hieromtrent vooreerst op dat de gemachtigde, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, zich niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat het niet bewezen is dat de verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie hebben ontplooid. De gemachtigde concludeert evenmin dat er geen sprake zou zijn van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven, maar merkt wel op dat het de verzoekster vrijstaat om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten met inbegrip van gezinshereniging. Er wordt echter tevens vastgesteld dat de verzoekster tot op heden nog geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is om het recht op een gezinsleven in België te handhaven. De gemachtigde geeft bovendien nog aan dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en om, indien zij dat wenst, vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat de gezinshereniging met haar partner betreft. Er wordt tot slot benadrukt dat het slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waar de verzoekster en haar partner beiden toegang tot hebben.

Het blijkt inderdaad en het staat bovendien buiten elke concrete betwisting dat de verzoekster in België nooit werd gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in

functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, is de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem/haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien zij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.”

Op grond van een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat het door de verzoekster verklaarde gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. In essentie wordt de verzoekster er door de verweerder op gewezen dat het haar vrijstaat om gebruik te maken van de procedures in het kader van gezinshereniging. De verzoekster licht niet toe waarom dit niet mogelijk zou zijn. In de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift geeft de verzoekster te kennen dat zij wettelijk wenst samen te wonen met de heer H., die de Belgische nationaliteit heeft, maar naar eigen zeggen van de verzoekster is de heer H. nog niet officieel gescheiden. Een concreet bewijs hiervan wordt echter niet bijgebracht. Uit een oud stuk van 30 maart 2018 omtrent de verblijfsregeling voor het kind van de verzoekster en F. S. (stuk 6, inventaris verzoekschrift) blijkt nog niet dat de heer H. en mevrouw F. S., op datum van de bestreden beslissing, dit is 13 april 2023, nog steeds niet uit de echt zouden zijn gescheiden. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de verzoekster evenmin toelicht waarom de heer H., indien hij nog niet officieel uit de echt zou zijn gescheiden, niet in de mogelijkheid zou zijn om daartoe alsnog de nodige stappen te ondernemen teneinde de relatie met de verzoekster te kunnen officialiseren en de procedure gezinshereniging op te starten. De verzoekster maakt met haar betoog en de thans bijgebrachte stukken (die enkel het bestaan van een partnerrelatie zouden moeten ondersteunen) niet aannemelijk waarom zij niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om van daaruit een aanvraag in te dienen om naar België terug te keren met het oog op de gezinshereniging met de heer H. In tussentijd kan zij contact onderhouden met haar partner via moderne communicatiemiddelen en via korte bezoeken in een Staat waar zij beiden toegang tot hebben. De verzoekster brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat dit voor haar niet mogelijk is. De Raad benadrukt in dit kader dat het niet volstaat om het bestaan van een gezins- en/of familieleven aannemelijk te maken, maar dat de verzoekster, gelet op de beoordeling in de bestreden akte, dient aan te tonen dat de gemachtigde omtrent het eventuele gezins- of familieleven nagelaten heeft om een redelijke afweging door te voeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien reeds dat de verzoekster nooit gemachtigd of gerechtigd werd op een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven opbouwen. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

Eén en ander is bovendien in lijn met de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het standpunt en de beoordeling van de gemachtigde zich binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van het EHRM situeert.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. In elk geval heeft de verzoekster geen concrete elementen naar voor gebracht waaruit een onevenredige belemmering van haar gezinsleven zou kunnen blijken.

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat op grond van een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten tot het besluit zou zijn gekomen om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekster betoogt dat de situatie in Iran bijzonder zorgwekkend en onveilig is voor vrouwen, in het bijzonder voor vrouwen die in het Westen hebben verbleven. De verzoekster betoogt dat haar veiligheid in Iran niet is gegarandeerd. Zij houdt het echter bij een blote bewering, die niet met enig begin van bewijs wordt ondersteund.

In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk verwezen naar de negatieve beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 oktober 2022 heeft genomen inzake het door de verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekster op 16 september 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen op 6 oktober 2022 besliste tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het wordt door de bevoegde asielinstantie niet betwist dat de verzoekster van Iraanse origine is, en er werd terdege rekening gehouden met de veiligheidssituatie van vrouwen in Iran.

Het onderzoek van het door de verzoekster ingediende beschermingsverzoek hield overigens reeds een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet. Tevens werd nagegaan of de verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekster een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, *updating* augustus 2006, 3.7).

Door middel van haar uiterst summiere uiteenzetting maakt de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt tevens dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoekster heeft evenmin aangetoond dat de verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet genoemde elementen niet op zorgvuldige wijze in aanmerking zou hebben genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.7. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekster ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

De verzoekster betoogt dat zij niet werd gehoord voorafgaand aan de beslissing. Zij voert aan dat zij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden: zij had kunnen wijzen op de affectieve banden tussen haar partner en zichzelf en op de stukken waaruit blijkt dat de heer H. feitelijk gescheiden is van zijn echtgenote (de stukken 3 tot en met 6 bij het verzoekschrift). Tevens had zij kunnen wijzen op de situatie in Iran die bijzonder zorgwekkend en onveilig is voor vrouwen en in het bijzonder voor vrouwen die in het Westen hebben verbleven. De verzoekster werpt op dat haar veiligheid in Iran niet is gegarandeerd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt evenwel dat verzoeksters relatie met de heer H. en de veiligheidssituatie voor vrouwen in Iran, blijkens de motieven van de bestreden beslissing die stroken met de stukken van het administratief dossier, reeds in rekening werden gebracht bij het nemen van de thans bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst met name naar de recente negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming en er wordt tevens uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent verzoeksters relatie met de heer H. Hieromtrent wordt gesteld dat de verzoekster een aanvraag gezinshereniging kan indienen vanuit het buitenland en dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat en dat de verzoekster in tussentijd contact met de heer H. kan houden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Door enkel bijkomende bewijzen bij te brengen van het bestaan van een gezinsleven, hetgeen in de bovenvermelde beoordeling op zich niet wordt betwist, en door vaagweg te stellen dat het om een scheiding voor onbepaalde tijd gaat, toont de verzoekster niet aan dat deze beoordeling niet zou deugen. Daarnaast wordt ook geen enkel concreet element bijgebracht ter ondersteuning van de beweerd slechte veiligheidssituatie voor vrouwen in Iran, hetgeen des te meer klemmende geleet op de recente, negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, maakt zij niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, nieuwe elementen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Iran en/of haar gezins- en familielevens had kunnen bijbrengen waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing nog geen rekening werd gehouden.

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan derhalve niet worden aangenomen.

3.4. Het eerste middel en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE